

"ביגל שחשבו שאני מותרת. נורא נפגעת מזה!"

אחרי השיחורר למדה ניצה ספרות כלית והפסיקה. "כי היה לי קשה ללמוד ולעבוד." היא עומדת להצטרף בקרוב לקיבוץ, וביתיים היא עובדת כמוכירה באוניברסיטה וגרה בגיבעתיים.

"אני לא רוצה לחזור על דברים של אחרים." היא אומרת. "אבל אמר מי ש-אמר, שאלה שמשרתות בצבא הן זונות ומפוקרות, אז במחילה מכבודי, יביט ויר-אה מה מתחלל במשרדים של הרבנות הראשית. שם משרתות 'זונות ומפוקרות' על המכונה."

ומה, לדעתה, תביא ההפגנה בעיקבור תיה?

"זה אולי יעורר קצת דעת-קהל. אני חושבת שהעם הזה הוא קצת רדום או עם אדיש, ועבודה שאני לא רואה כאן המור-נים זורמים."

בעלה הטרי של ניצה, יזהר, בא, דווקא, להפגין נגד הארכת המילואים: "זאת אשתי!" הוא מתפרץ, "לא לקחת לי אותה למילואים!"

יזהר (27) הוא סטודנט לרפואה בתל-אביב. הוא מפגין כי "אשתי עלולה עכ-שיו לקבל צו למילואים, או שיקראו לי במקומה לעבודות-פקידות, וזה בכלל לא מוצא חן בעיני."

"אדם משלמים מס הכנסה?" הוא מת-רעם, "אז עולה בדעתכם שאני לא אשלם? זה אותו הדבר!"

"מיהחמת דו"ק קישוט." בהפגנה שהתחילה בדיוק בשעה 10 וחצי נכחו כמה עשרות איש ואשה. "זה לא מה שציפינו לו." אומרת ענת, "אבל אולי זה בגלל החום הכבד. אולי בגלל שביום ראשון יש בחינת-בגרות קשה בספרות, או בגלל אדישות."

במקום הוצבו דוכני החתמה והתרמה, ובתום ההפגנה נאספו כ-600 חתימות. נס-תבר שלמעשה הפגינו 600 איש. שהתחלפו כל הזמן.

נאספו גם 1500 לירות, "להוצאות דפוס, פירוטום ודלק." כדברי אחת האמהות.

הרבנות האלה הוציאו את כל הכסף על מודעות בעיתונים ונסיעות, וכשני-אהנו מתכוננת הפגנה לאורך החופים, עם התרמות ומכירה פומבית באולם בית-ספר תיכון. המנהלים כולם איתנו. הבנות תע-שינה את המכירות. כל הציירים מוכנים לתת. ואחר-כך נארגן באותו אולם ערב של אמנים. כבר קיבלנו הצעות מיותר 50 אמנים הרוצים להופיע."

"זה בעצם רק ההתחלה, אבל זה כדור שלג." אומרת ניצה, "אני יודעת שכל העניין הוא מלחמת דו"ק קישוט, אבל תת-פלאו מה שבני 18 וכמה חברים יכולים לעורר במדינה!"

מדיניות

פגישה בווינה

ברונו קרייסקי מעריך

את שימעון פרס,

ועז כן פעל כדי

דהרים את קרנו

ברונו קרייסקי אוהב את שימעון פרס. יחסו החיובי של ראש ממשלת-אוסטריה למנהיג מיפלגת-העבודה קדם בהרבה ל-

ראש-ממשלה קרייסקי

פרס טוב מרובין

מהפך בישראל. כראש המיפלגה הסוציאליסטית באוסטריה חש קרייסקי מחוייבות רבה למיפלגת-האחות בישראל. אולם הוא מתעב את גולדה מאיר, שפגעה בו קשה ובלתי-הצדקה בפרשת מעבר יהודי ברית-המועצות בווינה, ערב מלחמת יום-הכיפורים.

כאשר הגיע יצחק רבין לשילטון, המ-שיך בקו של גולדה כלפי קרייסקי. תחת לקרבו ולהיעזר בו, התייחס אליו בקרית-רות מופגנת ובצורה פוגעת. קרייסקי, מצידו, החליט כי לרבין "חסרות תכונות של ראש-משלה."

פרס, לעומת זאת, הרשים את קרייסקי בכישורו הדיפלומטי. הקאנצלר האוסטרי לא הסתיר את דעתו כי פרס מתאים יותר מאשר רבין להנהיג את המיפלגה.

ואלם וינאי, היה זה קרייסקי שהש-תמש בראשית השנה, בהשפעתו הא-שית על אנוואר אל-סאדאת כדי לשכנעו להיפגש עם שימעון פרס בואלצבורג. באו-תה פגישה שוב התרשם קרייסקי לטובה מהופעתו ומדבריו השקולים של פרס. הוא ראה בפגישה אמצעי לשיפור מעמדה של מיפלגת-העבודה, לקראת שיבתה לשיל-טון בישראל.

גם הפגישות שנערכו השבוע בווינה היו תוצאה של יוזמתו האישית של קרייסקי. מכיוון שאינו יכול לפעול בעניין זה כי ראש-משלה, השתמש באינטרנציונל של סוציאליסטי, שבו הוא אחראי לענייני ה-מרחב, כדי ליוזם פגישה נוספת, שתעלה את קרנו של פרס.

כצפוי, לא היו תוצאות ממשיות לפגרי שות סאדאת-פרס. פרס החלקלק נזהר מאד מלעשות משהו העלול להתפרש בארץ כפעולה נגד ממשלת-ביגן, אל-סאדאת, מצדו, לא מצא בשיחתו של פרס פיתרון לבעיותיו. כמו בוואלס וינאי, אחזו השניים זה בזה והסתובבו במעגל, מבלי להגיע ליעד מסויים.

גב אש"ף, אולם מוחו הפורה של קרייסקי מצא את הדרך להעניק לפגישה משמעות ממשית ופירות חיוביים. הדבר נעשה בצורה שלא חיבה את שימעון פרס ואת הנשיא אל-סאדאת במישורין. יחד עם וילי בראנד הגרמני, יור האני-טלנציונל וידידו של קרייסקי עוד מימי מלחמת-העולם השנייה, כששניהם היו בסקנדינביה וחלמו על אירופה סוציא-

ליסטית, פירסם קרייסקי מעין תוכנית שלום משלו. היא היתה מנוסחת כך, ש-היוותה מעין פשרה בין העמדות המוצה-רות של ממשלת מצרים ושל מיפלגת-העבודה בישראל. עיקריה:

● שלום מלא.

● נסיגה ישראלית בכל המיגורים (הי-כוונה: גם בגדה המערבית) לגבולות בטר-ים, לפי החלטות 242 ו-338. (לדידי ה-מצרים, פירוש הדבר חזרה לגבולות ה-4 ביוני. לדידי מיפלגת-העבודה, יש לק-בוע גבולות חדשים, בצורה של "פשרה טריטוריאלית").

● מתן הזכות לפלסטינים להשתתף ב-קביעת גורלם, עלידי כך שהם יבחרו בנציגיהם במשא-ומתן. (נוסח זה מתאים ל-"נוסח אסואן" של הנשיא גימי קארטר, שנתקבל עלידי אנוואר אל-סאדאת, ונופל מן הדרישה ל"הגדרה עצמית". אך למע-שה סולל גם נוסח זה את הדרך להופעת אש"ף כנציג הפלסטינים.)

וינה אינה תל-אביב. בסך הכל היה זה ניצחון לפרס, שנתאפשר כל-כולו תודות לברונו קרייסקי. פרס הופיע בכלי-התיקורת העולמיים והישראליים כמדינאי המנהל "רושח" עצמאי עם נשיא מצריים, והמייצג גישה מדינית אל-טרנטיבית לזו של מנהם בגין.

אילו רצה פרס לנהל בארץ מאבק אר-פוזיציוני עיקבי, יכול היה הישג זה להוות נקודת-היגיון טובה.

אך שימעון פרס בתל-אביב אינו שימ-עון פרס בווינה.

פגישה בלונדון

המיפגש המושדש נכשר

עוד לפני שהתחיל

אך לכל אחד מן

השדושה יש כוונות

ממשלת מצריים פירסמה תוכנית, החוז-רת במדידות על כל העמדות שהשמיע אנוואר אל-סאדאת בנאומו ההיסטורי ב-כנסת.

ממשלת ישראל לא זה אף במילימטר אחד מתוכנית-השלום שלה, שגרמה לפי-צוץ בפגישת איסמאעיליה.

אם כן, לשם מה עומדים שררי-החוזן של שתי המדינות להיפגש בלונדון?

תמיר כדאי, אין אדם סביר בעולם התולה תיקוה כלשהי במיפגש זה, שנערך ביוזמת שר-החוזן השלישי - סירוס ואנס האמריקאי.

אולם לכל אחד משלושה הצדדים יש אינטרס משלו בפגישה, שאינו קשור כלל בשלום ישראלי-ערבי:

● לממשלת ישראל כדאי להוכיח כי תהליך המשא-ומתן נמשך, כדי לפרוק את הנשק מן התנועות העממיות, מסוג "שלום עכשיו", המאשימות את הממשלה בהכשלת השלום, אמנם יש בצמרת ישר-אל הסוברים כי מיפגש-לונדון הוא מלכו-דת אמריקאית, וכדאי היה שלא להיכנס לתוכה - אך אין איש מעלה על דעתו ברצינות שממשלת ישראל יכולה לסרב להזמנה אמריקאית.

● לממשלת מצריים כדאי לעשות משו שיוכיח כי יוזמת אנוואר אל-סאדאת לא מתה, כפי שטוענים אויביו בעולם הערבי, התובעים מן הנשיא המצרי לקום ולהודות בפומבי בכישלונם. חוזן מזה מא-מין אל-סאדאת כי כל פגישה כזאת מחז-קת את תדמיתה של מצריים כמדינה ה-מוכנה לשלום, לעומת ישראל הנוקשה, המכשילה אותו.

● לממשלת ארצות-הברית יש עניין רב בפגישה שהיא כולה פרי יוזמתו של הנשיא גימי קארטר, כדי להוכיח שהנשיא מתפקד, פעיל ומצליח. תדמיתו של הנשיא דהתה לאחרונה מאד, בשל כישלונות בשטחים רבים, והוא זקוק להפ-גנה כלשהי של פעילות.

חוזן מזה מאמינים הכל שאם פגישה כזאת תעורר, היא גם לא תזיק, הדבר תואם את הפילוסופיה של ברונו קרייסקי, ראש-ממשלת אוסטריה (ראו לעיל): "כדאי תמיד לנהל משא-ומתן, גם אם לא יוצא מזה כלום במשך זמן רב. כל זמן שמהלים משא-ומתן, אין יורים, ובסוף יש תמיד סיכוי שיחול לפתע מיפגה חיובי."

דוגמנית הנני

מיקרופון על גוף חטוב

בשבת ב-12 בצהריים בדיוק נכ-יס ללובי של מלון השרון בהרצליה צבי פאר, המוח המתכנן של מיבצעי-ההונאה הגדולים של יהודי דרום-אמרי-קה, וההונאות הבנקאיות באירופה. עם היכנסו קם ממושבו אדם נמוך-קומה, מקריח, שחף-שמש, ועימו צעיר נאה.

האיש היה קוקו מנדוזה, מיליונר דרום-אפריקאי, שהיה שותף לחבורת הכרם של רחמים אהרוני וטוביה אושרי בהונאות הדרום-אפריקאיות. הצעיר היה בנו, יר-גין, בעלה של ישראלית ובעל דירה נאה בכפר-סבא, שבה הוא גר כשאינו משוטט בעולם, במיסגרת עסקיו הכספיים של אביו.

מנדוזה ידוע היטב למישטרת-הביטחון בדרום-אפריקה. הוא עשה את כספו במו-זמביק ונמלט משם אחרי עליית השמאל לשילטון. בדרום-אפריקה השתלב יפה ב-עסקים, הקים רשת מאורגנת-היטב להב-רוחח כספים ויהלומים. כאשר פעלה הרי-שת הישראלית, שהונתה את יהודי דרום-אפריקה, סיפק מנדוזה את האנשים ה-מקומיים, ונציגיו, ובראשם סם ראנד, גיי-דונו לחמש שנות מאסר על חלקם בעיס-קות אלה.

במישפטים הועלה שמו של מנדוזה כי-מנהיג החבורה המקומית, לצידם של יש-ראלים כפתחיה שצ'לצ'ינסקי, צבי פאר, רחמים אהרוני וכן איש-העסקים ישראל-לי דן מוניץ, שניהל בנק ישראלי בדרום-אפריקה ושעבר לשרת את הנוכלים. בי-ימים אלה שוחרר מוניץ, בתום מאסר של שנה וחצי בדרום-אפריקה על עיס-קות אלה, והגיע ארצה.

הבנקאי

נעצר

שיחה בין מנדוזה לצבי פאר תוכ-ינה שבעות קודם לכן, אותה עת הגיע לחיפה ישראל אחר, אלברט ליאני, ליאני ריכז בשעתו רשת העברות-הסמים מישראל לארצות-הברית דרך מר-סיי, שבה הוא מתגורר. ליאני עבד בצייס וקשר קשרים עם מלחים רבים, הוא הקים את הצינור שבאמצעותו העבירו אנשי חברת-הכרם את משילוחי החשיש מישראל לארצות-הברית. הפרשה נחשפה כשהתגלה מיטען חשיש מוכרח באניית צייס בניו-יורק, ובו 350 קילו.

בארצות-הברית הווכר ליאני כמתכנן-ההברחות, אחרי התפיסה רבו ליאני, אד-רוני ואושרי, על רקע תביעת ליאני להח-זרת הוצאותיו במימון ההעברה שנתפסה. הם לא השלימו עד היום, וקשרי הסמים ביניהם נפסקו. ליאני הקים מערכת עצמ-אית להעברות, המקבלת חשיש מתורכיה ולבנון ועבר לעסוק גם במימון הונאות בנקאיות, הודות לקשריו עם מנהל בנק במרסיי, המשתתף עימו פעולה. כאשר שאלתי את ליאני מדוע בא ארצה, אמר כי בא לקחת את אשתו וילדיו ולע-זוב את הארץ. לדבריו, אחרי הפירוטמים עליו בעיתונים (העולם הזה 2107, 2108) החליט שאין לו עוד מקום כאן, ייתכן, אולם ייתכן כי הסיבה היא ניתוק-הקש-רים עם חברת-הברת